

Kratkočasnice.

* Neki gospod je imel navado, svoji stari ženi v društvu zmirom reči: „angelj moj“. — Vsaj ima prav — šepetá neka gospodičina svoji prijateljici v uhó, ker angelji so najstareje stvari.

* Neki košár je svoje koše prodajal s krikom: „Kupite košev, kupite košev! vsak koš koštá le 20 krajcarjev“. Drugi pa je kričal: „Kupite košev po 10 krajcarjev!“ — Prijatelj — reče zdaj prvi — kako moreš ti svoje koše tako dober kup prodajati? jaz vendar kradem šibe, pa jih ne morem tako cenó dati?“ „Jaz pa — mu odgovorí drugi — kradem že narejene koše“.

* Martin je domú gredé šel v krčmo, kjer najde svojega brata Tomaža. Tú ga pijeta zdaj skupaj, in posebno Martin, ki se je tako napil, da ni mogel več na nogah stati, Tomaž ga je moral domú peljati. Ko med potoma prideta do krčme, slišita notri krič in hrup. Brate Tomaž — pravi Martin — daj, prisloni me malo k zidu, pa pojdi v krčmo gledat, kaj počnó pijane prasice notri“.

Dopisi.

Trst 30. okt. (*Svetinje v razstavi. Hohenwartov odstóp.*) Naj „Novicam“ danes naznanim nekoliko, kako je razstavna komisija sodila razstavljené reči. Pred vsem naj povem, da v presojevalno komisijo so bili voljeni tudi taki, kateri so sami eno ali drugo reč razstavili; med njimi je bil tudi en urar, kateri je razstavil 2 uri, al on ni nobene sam naredil, temuč eno iz Gorice in drugo iz Gradca v ta namen dobil. Ker ni nič posebnega na teh urah bilo, tudi ni nič dobil. „Ker jaz nimam, tudi ti ne boš imel“, to je pregovor takih slamopukcev, kakor je bil omenjeni urar, ki je bil postavljen, brezstransko in pravično soditi. Že smo v duhu videli veliko svetinjo na prsih gosp. Bezeg-a, pravega mojstra urarskega, al prevarili smo se, — nič ni dobil za njegovo umetno, trudapolno delo, ki vsakega očara zarad čudapolnega teka, kterega le on sam pozna in je skrivnost vsem drugim. On je Slovenec z dušo in telesom, to pa je našim lahomom huje nego hudiču križ. Vi pa, dragi rojak g. Bezeg, zapomnite si dobro, da vsaki prihodnji razstavi tržaški obrnite hrbet; naj kak furlan lesene cokle na ogled postavi, kajti on bo gotovo svetinjo dobil, dosto da je Lah. — Tudi nas tržaške Slovence je osupnila osodepolna in žalostna novica ob Hohenwartovem odstópu, al zato vse eno sprava ni zgubljena. Toliko bolj vré kri v nas in s toliko večim vspehom hočemo naš duševni boj nadaljevati v nevihtah, ktere imajo priti. Zmaga je vendar naposled naša!

Kamnje na Goriškem 26. okt. — Kdor bi po dopisu iz Žablj v 42. listu „Novic“ t. l. vipavsko dolino umeval, zeló bi se motil, kajti če pošteevamo nesrečne občine vipavske sè srečnimi, vidimo komaj srednjo vinsko letino. Naj bi se bil g. pisatelj le eno miljo okoli sebe ozrl, bil bi gotovo drugače zapisal. Da Žabljeska srenja ima dobro letino, zna biti, al da imajo vina ko vode, to je le šala, in o dobroti vina jo je tudi prenapel; al veruje naj mu, komur je drago. Največ je pa zašel zastran cene, kajti zdaj, ko se srednje vino nad 10 gold. kvinč prodaja, obetati kupcem nizko ceno, da nikoli tako, to je nespametno. Vsaj smo je še lani ceneje prodajali, je li mar tako naglo to pozabil? — Pred 30 leti smo je pa spod 3 gold. kvinč prodajali (kakoršne cene, menda ne bomo več videli). Čemu toraj take pravljice? Zakaj častitim „Novicam“ prostor in čast jemati? Take burke so za „Pavliha“, nikdar pa za resnicoljubni organ slovenski. Toraj ker

imam trdno vero, da vsi čitalci (morda z majčkino izjemo) želé iz „Novic“ le resnico izvedeti, vse gg. dopisatelje milo molim, da naj jih vselej vodi resnicoljubje! Naj bi tudi sleherni pisatelj pridelkov se vsaj 3 do 4 mile okoli sebe ozrl, kajti kakor nas Primorje malo briga ena kranjska ali štiriska srenja, tako menda tudi druge ne more zanimivat ena primorska občina. Več prostora ko pisatelj objame, tehtniši je dopis.

V imenu več resnicoljubnih sosedov:
Jan. Vodopivec.

Radoljica 29. okt. P. C. II. — 26. dne t. m. je začelo opoldne v bližnji vasi Lescah goreti v nekem skednu, in ogenj se je nanagloma razširil, da je v malo urah pogorelo 12—13 poslopij, deloma popolnoma, deloma le na pol. Dasiravno je prišlo mnogo ljudstva od bližnjih krajev in so tudi pripeljali gasilnic iz Radoljice, Grada in Save (dve lastnina g. Ruarda) ter je prinesel g. župnik Keše iz Begenj eno ročno gasilnico, ktera se je dala izvrstno rabiti, ter je bila poslana tudi kolodvorska za nekoliko časa — in vkljub silnemu delu na pomoč prisedših ljudi bilo je vendar sila težavno postaviti jéz razdraženemu elementu. Al posrečilo se je. Ako bi se bili vžgali dve hiši v bližnji okolici pogorišča (Županova in Legatova), šla bi bila cela vas s cerkvijo vred. Škoda je silna, tem bolj ker je mnogim pogorela obleka in tudi žito, živina in krma ter poljedelsko orodje. Zavarovani so bili samo trije posestniki, drugi ne, in še ti le za nizke zneske v primeri škode! Kako je prišel ogenj, o tem se po navadi govori mnogo — ali pravo se ne vé; sploh pravijo, da so ogenj zaneli otroci nekega posestnika, kteremu je tudi mnogo pogorelo; vendar koliko je o tem resničnega, ne vemo. Potrebno bi pa bilo, da se stvar ostro preišče ter z vso ostrostjo kaznuje, kajti koliko žalostnih izgledov že imamo, da so se morale bridko pokoriti cele vasi in tudi mesta, zaradi nemarnosti enega samega. Dobrotnikom pa naj bodo priporočeni posebno nesrečni posli, kterim je pogorela skoraj vsa obleka.

Iz Smarjetine gore pri Kranji 28. okt. (*Cestne nadloge.*) Pripeljávši se po gorenski železnici na kranjsko postajo, zapusti, dragi popotnik! kolodvor in podaj se proti kranjskemu mostu, pa predno do mosta prideš, obrni se po srenjski cesti proti vasi Gorenji Savi. Le malo korakov storivši prideš do kraja, kjer deroča Sava že blizo dvajset let breg neusmiljeno podkopava in odnaša. Tú pa po nekdanjih njivah zagledaš strahovito cesto, zaradi ktere sem te le sem povabil. Pa kaj pravim cesto? — Kjer bi cesta imela biti, zabredeš v blatno morje brez dna, kakoršnega ne najdeš ni široko niti daleko po svetu. Ko ugledaš voz z drvni naložen bližati se temu blatnemu káozu, popada te strah, da bo vse, konj, voz in mož pogreznilo se v brezdno in bal se boš z menoj vred, da boš moral zapeti, kakor Mojzes, ko so Faraonovi konji in konjiki revno poginili v rdečem morji: „Pojmo g. Derbič-u, ker slavno se je poveličal: konja, voz in voznika je vrgel v blato; brezdno jih je zakrilo in štrbonknili so v globočino kot kamen; pogreznili so se kakor svinec v ogromno blato in požrla jih je zemlja!“ Exod. cap. 15. — A ne misli, da ta strah je le redek; o ne! saj vse vasi okoli Kranja in tudi Kranjci sami vsaki dan vozijo drva iz bésniškega gozda, v kterem imajo svoje dele, po tej cesti, da ne omenim vasi Gorenje Save, Rakovice, Zabukovja in obeh Bésnic, ktere vasi samo ta cesta veže s Kranjem in drugim svetom. In akoravno g. Derbič-u, ki bi kot okrajni glavar imel čuti nad tem, da cestni odbor in županija svojo dolžnost storita, je ta cesta pred in pod nosom, po kateri tudi na lov hodi, kaj je on v času svojega mnogoletnega bivanja v Kranji storil, da bi se spo-